

РЕШЕНИЕ

№ 216

гр. Пазарджик, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Красимир Г. Ненчев
Албена Г. Палова

при участието на секретаря Константина Д. Рядкова
като разгледа докладваното от Красимир Г. Ненчев Въззивно гражданско дело № 20235200500306 по описа за 2023 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

I. Развитие на съдебното производство.

Районен съд Пазарджик е сезиран с искова молба ,подадена от **С. В. Я. от с. А. ,общ. Б. , ЕГН ******* , против **Община Б.**, с административен адрес гр. Б. , ул. „О.“ № 4А, представлявана от кмета на Общината К.В..

С Решение № 1297/ 29. 11. 2022г. на районен съд Пазарджик ,постановено по гр. д. № 2597/ 2022г. по описа на същия съд , обективно съединените искове са уважени изцяло.Осъдено е ответното дружество да заплати в полза на ищеца сторените съдебно-деловодни разноски, представляващи възнаграждение за един адвокат, а в полза на районния съд дължимата ДТ и съдебните разноски по делото .

Решението на районния съд се обжалва с въззивна жалба от Община Б.,чрез пълномощника на страната.Твърди се във въззивната жалба ,че решението на районния съд е неправилно, като незаконосъобразно и необосновано . Искането е да се отмени решението на районния съд и се постанови ново решение по съществото на спора от въззивната инстанция , с което се отхвърлят предявените искове .

В срока по чл. 263 ал. I от ГПК не е постъпил писмен отговор от противната страна.

С Определение № 293/ 06.02. 2023г. на районен съд Пазарджик , постановено по гр. д. № 2597/ 2022г. е оставена без уважение молбата на **Община Б.** за изменение на

постановеното решение в частта за разносните по делото.

Против определението на районния съд е подадена въззивна частна жалба от **Община Б..** В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на постановеното определение . Искането е да се отмени обжалваното определение и се постанови друго такова по съществото на спора от въззивната инстанция , с което се уважи искането на ответника за изменение на постановеното решение в частта за разносните по делото .

В срока по чл. 275 ал. 1 от ГПК не е постъпил писмен отговор от противната страна.

II. По въззивната жалба против решението на районния съд.

Решението на районния съд е **валидно** (постановено е от надлежен съдебен състав , в предвидената от закона писмена форма и в рамките на правораздавателната компетентност на съда. Няма основания за прогласяване нищожността на съдебния акт, при условията на чл.270ал. I от ГПК).

Решението на районния съд е **процесуално допустимо** (няма основания за обезсилване на съдебното решение , при хипотезите на чл. 270 ал. III от ГПК) .

Разгледана по същество въззивната жалба е **неоснователна** .

Районен съд Пазарджик е сезиран с два обективно, кумулативно съединени иска:

-осъдителен иск за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение , с правно основание на иска чл. 128 т.2 от КТ във вр с чл. 242 от КТ ;

-осъдителен иск за заплащане на лихви за забава, за неизпълнение на парично задължение(мораторни лихви) , с правно основание на иска чл. 86 ал. I от ЗЗД във вр. с чл. 245 ал. II от КТ ;

Претенцията на ищеца е за неизплатени трудови възнаграждения за м. април, май, юни и юли на 2022г.

Според правилата за разпределение на доказателствената тежест по чл.154 ал. I от ГПК в тежест на работодателя е да докаже твърдението си за изплащане на дължимите трудови възнаграждения и обезщетения . Изводът за това разпределение на доказателствената тежест следва и от текста на чл. 128 от КТ, според който текст работодателя е длъжен *да начислява във ведомостите за работните заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд , както и да изплаща уговореното трудовото възнаграждение за извършената работа в установените срокове*. Подлежащият на доказване юридически факт (изплащане на трудово възнаграждение) по своята правна природа е положителен юридически факт, поради което страната , която се позовава на него следва да установи този факт с всички допустими по ГПК доказателствени средства .

Установено е по делото ,че ищеца е заемал изборната длъжност „Председател на Общинския съвет Б.“ . Правният статут на тази длъжност е уреден в текста на чл. 26 ал1 и ал. 2 от ЗМСМА. Според тази правна норма *Общинският съвет определя размера на възнаграждението на председателя на съвета в зависимост от определената продължителност на работното му време. Размерът на възнаграждението при намалено работно време се определя пропорционално на неговата продължителност, определена от общинския съвет. Размерът на възнаграждението на председателя на общинския съвет не може да надвишава 90 на сто от възнаграждението на кмета на общината.*

Председателят на общинския съвет има всички права по трудово правоотношение освен тези, които противоречат или

са несъвместими с неговото правно положение.

Установено е също така, че с решение на ОБС Б. на ищеца е определено работно време, а именно- „пълнен ненормиран работен ден“ и възнаграждение в размер на 90% от възнаграждението на кмета на Общината, а именно сумата от 2500лв., която да се изплаща месечно. Установено е също така, че дължимото трудово възнаграждение е начислено в платежните ведомости на Общината, но не е изплатено на ищеца. Установено е, че Общината е превела на съответните институции дължимия плосък данък и лични осигурителни вноски върху размера на трудовото възнаграждение.

С отговора на исковата молба по чл. 131 от ГПК Община Б. е направила две възражения против предявения иск, а именно :

-Неизплащането на възнаграждението не се дължи на виновно и противоправно поведение на Общината, а на обстоятелството, че Община Б. няма приет бюджет за 2022г.;

-Неизплащането на възнаграждението е поради факта, че ищеца не е изпълнявал задълженията си на председател на ОБС, така както са посочени в текста на чл. 25 от ЗМСМА;

И двете възражения са неоснователни.

Според текста на чл. 81 ал. 1 от ЗЗД длъжникът не носи отговорност само при „обективна невъзможност“ за изпълнение (когато неизпълнението се дължи на причина, която не може да се вмени във вина на длъжника).

Според текста на чл. 81 ал. 2 от ЗЗД липсата на парични средства не освобождава длъжника от отговорност (субективна невъзможност за изпълнение)..

Обоснован и законосъобразен е извода на районния съд за това, че липсата на приет бюджет на Общината не може да я освободи от задължението да изплати на служителя дължимите трудови възнаграждения за положения труд. Това не представлява „обективна невъзможност“ за изпълнение по смисъла на закона, за да се освободи длъжника от отговорност. Както е посочено в текста на чл. 26 ал. 2 от ЗМСМА за целите на социалното и данъчното законодателство правоотношението на председателя на ОБС с Общината е приравнено на трудово правоотношение. Това означава, че по отношение на това правоотношение са приложими следните правни норми:

-специалните правни норми на ЗМСМА, които регламентират изборната част на правоотношението;

-общите правни норми на КТ, които регламентират трудовата част на правоотношението.

В текста на чл. 245 от КТ е регламентиран принципа за „гарантиране на изплащането на трудовото възнаграждение“. Според тази правна норма при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения на работника или служителя се гарантира изплащането на трудово възнаграждение в размер 60 на сто от brutното му трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата за страната.

Разликата до пълния размер на трудовото възнаграждение остава изискуема и се изплаща допълнително заедно със законната лихва.

По делото е безспорно установено , включително и от приетото по делото заключение на СИЕ,че за процесния период от време Община Б. не е изплатила на ищеца никакво възнаграждение,поради което виновно е нарушила както нормите на ЗМСМА,така и тези на КТ за изплащане на дължимото трудово възнаграждение.

Според нормите на чл.124 от КТ и чл. 128 т. 2 от КТ трудово възнаграждение се дължи само за извършената работа .

Неоснователно е възражението на Община Б. ,че за процесните месеци ищеца не е полагал труд по трудовото правоотношение и по-конкретно не е изпълнявал задълженията си на председател на ОБС, както са посочени в текста на чл. 25 от ЗМСМА.

От обясненията на свидетелката Латинка Илиева(бивш служител на общ. Б., звено„Общински съвет“ /трудовото правоотношение е прекратено на 01.08.2022 г./) се установява, че през периода м. април 2022 г. до м. юли 2022 г. е била на работа, като е подготвяла заседанията, протоколите от проведените заседания и цялата административна дейност. Посочва, че през целия процесен период ищецът се е явявал на работа всеки ден, като заедно са организирали дейността на ОБС Б..Обяснява, че ако се е налагало ищецът да отсъства, то винаги е било поради служебни ангажименти.Обяснява, че в процесния период не е имало недопускане на граждани и ОБС Б. е бил отворен за прием на граждани.

От обясненията на свидетеля Владимир М. (зам. председател на ОБС Б.) се установява, че през периода м. април - м. юли 2022 г. ищецът е присъствал ежедневно на работното си място. По отношение на входирано искане от кмета на общ. Б. за извънредно заседания посочва, че бил свикан председателски съвет, на който е било взето решение, че няма да има извънредно заседание, а предложенията били включени в дневния ред на редовното заседание, което било в края на месеца. Посочва, че последното редовно заседание през процесния период е било през м. юли 2022 г. Обяснява, че община Б. имала гласуван бюджет и решение за приемането му.

Свидетелката Ненка Т. е обяснила пред съда , че заема длъжността заместник-кмет на общ. Б. и че общината няма приет бюджет. Обяснява , че през м. юни 2022 г. е била последната сесия на ОБС Б., тъй като от м. юни било последното решение на ОБС. Обяснява, че кмета на общината е сезирал ищеца с искане за свикване на сесии, но без резултат.

От разпита на свидетелите Л.И. и В.М. се установи противното на твърдението на ответника , а именно, че през процесния период ищецът е изпълнявал служебните си задължения. Този извод не може да бъде променен и от обясненията на свидетелката Т., която твърди, че последното заседание е било през м. юни 2022 г., тъй като от показанията на свидетеля М. и от приложеното по делото писмо изходящо от ищеца, в качеството му на Председател на ОБС Б., адресирано до Кмета на общ. Б., се установява причината, поради която не е свикано извънредно заседание на ОБС Б., а именно - поради малкия период от време, в което щяла да се проведе редовната сесия, а също така нямало и неотложна необходимост, както и срокове, изискващи извънредно заседание по депозираните предложения от Кмета на общ. Б..

Съдът не обсъжда твърденията в отговора на исковата молба , касаещи искането направено от Кмета на общ. Б. за свикване на незабавно заседание на ОБС Б. с писмо изх. № ОБС-183/01.08.2022 г., тъй като не касае процесния период от време .

Неоснователно е и възражението на ответника за това, че за процесния период от време кабинетите на общинските съветници в Б., в това число и кабинета на председателя на ОБС били заключени. В подкрепа на това възражение не са ангажирани никакви доказателства по делото. Единственото представено доказателство е искане от група общински съветници от ОБС Б., но от самото искане не се установява периода, в който евентуално са били затворени кабинетите, респективно е бил ограничен достъпът на гражданите.

Представеното пред въззивната инстанция Решение № 213/11. 04. 2023г. на Административен съд Пазарджик(невлязло в законна сила), с което е отменено по жалба на кмета на гр. Пазарджик Решение № 383/20. 05. 2022г. на ОБС Б.(с това решение се връща за ново обсъждане Решение № 370/28. 04. 2022г. за приемане бюджета на Община Б. за 2022г.) няма значение за повдигнатия правен спор , поради което не следва да се обсъжда от въззивната инстанция .

Обоснован и законосъобразен е извода на районния съд за основателността на искането за заплащане на лихви за забава по смисъла на чл. 86 ал. I от ЗЗД във вр. с чл.245 ал.II от КТ.

Вземането за трудово възнаграждение е договорно, срочно , парично задължение на работодателя и при неизпълнението му (изцяло или частично) работодателя дължи обезщетение на работника или служителя в размер на законната лихва от датата на забавата . Денят на забавата е посочен в текста на чл. 358 ал. II т. 2 от КТ – *деня , в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по надлежния ред.* От този ден вземането на работника или служителя става изискуемо , от този ден работодателя изпада в забава на плащането и от този ден започва да тече погасителната давност за вземането .

В конкретния казус ищеца не претендира мораторни лихва за забава върху неизплатеното възнаграждение ,а само текущи лихви (от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на вземането),каквито лихви са присъдени от районния съд .

Като е достигнал до същите правни изводи, въз основа на установената по делото фактическа страна на спора , районния съд е постановил обоснован и законосъобразен съдебен акт ,съобразен с материалния закон, който следва да бъде потвърден.

III.По частната въззивна жалба против определението на районния съд.

Частната жалба е **неоснователна** .

С Определение № 293/06. 02. 2023г. е оставена без уважение молбата на Община Б., на основание чл. 248 от ГПК, за изменение на постановеното решение в частта за разноските по делото. Искането е направено на основание чл.78 ал. 5 от ГПК . Твърди се , че присъдените разноски за адвокатско възнаграждение на ищеца в размер на 850 лева, следва да се приемат за прекомерни с оглед на действителната фактическа и правна сложност на делото и да бъде намелен техният размер.

Обоснован и законосъобразен е извода на районния съд за това ,че няма законово основание за редуциране размера на адвокатското възнаграждение, заплатено от ищеца.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените от него разноски. Минималното адвокатско възнаграждение по предявената искова претенция се определя на основание чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от

2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакцията към момента на възникване на процесуалното представителство – 10.08.2022 г.). Според Наредбата минималното възнаграждение е в размер на **716,05 лв.** Договореното възнаграждение в настоящия случай е в размер на **850лв.** Преценката за прекомерност се прави във всеки конкретен случай, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. Възражението на ответника е неоснователно, тъй като се касае за дело, което се характеризира с фактическа и правна сложност. Проведени са също така две съдебни заседания, в които процесуалният представител на ищеца се е явявал лично. Следва да се има предвид , че заплатеното адвокатско възнаграждение е в границите на минималните размери, определени в Наредба № 1 от 2004 г.

Предвид на гореизложеното и на основание чл. 235 от ГПК във вр. с чл. 271 ал. I от ГПК и чл. 272 от ГПК, и чл. 278 от ГПК Пазарджишкия окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1297/ 29. 11. 2022г. на районен съд Пазарджик, постановено по гр. д. № 2597/ 2022г. по описа на същия съд и **Определение № 293/ 06.02. 2023г.** на районен съд Пазарджик , постановено по гр. д. № 2597/ 2022г.

На основание чл. 280 ал.3 т.1 и т. 3 от ГПК (гражданско дело с цена на иска над 5000лв.; иск за трудово възнаграждение с цена на иска над 5000 лв.) решението на въззивната инстанция подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от съобщението за изготвянето му пред ВКС.

На основание чл. 274 ал. 3 т. 2 от ГПК и ТР № 5/ 2015г. от 12.07. 2018г. на ОСГТК на ВКС определението подлежи на касационно обжалване с частна жалба пред ВКС, в едноседмичен срок от съобщението за изготвянето му .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____